

Den sidste tid.

Gudruns sidste ønske var at komme på Hospice, når tiden var til det.

Efter den praktiserende læge ikke længere kunne holde Gudruns smerter på et tåleligt niveau, tog det palliative team i Herning over. De gjorde et kæmpe stykke arbejde, selv om det var en svær tid på grund af covid 19. Det var vi meget taknemmelige for.

Da Gudruns tilstand forværedes betydeligt, tog min yngste datter Lone og jeg kontakt til det palliative team. Fortalte om udviklingen og søgte støtte og hjælp til at vurdere hele situationen. De kom dagen efter og talte med Gudrun om det hele og spurgte om tiden var kommet til at komme på Hospice. Det svarede hun ja til med det samme.

To dage efter var vi på vej til Anker Fjord Hospice.

Da Gudrun, Lone og jeg ankom, var vi en smule nervøse alle tre, for hvad skulle vi forvente? Det blev hurtigt gjort til skamme, for sikke en dejlig modtagelse vi fik.

Jeg havde forinden talt med et par stykker, som havde haft pårørende på Anker Fjord. Deres ophold på Anker Fjord havde været gode, men ikke langvarige, så de havde kun lidt erfaring med stedet.

Vi fik 15 dages erfaring. Det var nogle rigtig gode dage med Gudrun og personalet. Det betød, at vi kom ind i den daglige rytme med alt hvad det indebar, på et sted hvor der bliver gjort rigtig meget for de syge og deres pårørende.

Anker Fjord ligger i de smukkeste omgivelser. Det gælder både ude som inde.

På det værelse Gudrun fik var der et ekstra værelse, som vi pårørende kunne benytte og sove i.

Vi skiftedes til at sove der, den første tid, til Gudrun var tryk og rolig. Vi kunne se at personalet passede godt på Gudrun.

Jeg spurgte, om det kunne lade sig gøre at få min autocamper stående på parkerings pladsen ved Anker Fjord, så vi havde et ekstra åndehul og mulighed for at sove. Da vi jo havde en times kørsel hjem. Det kunne sagtens lade sig gøre. Lige som så meget andet vi spurgte om, kunne det også lade sig gøre. Der var nærmest ikke grænser for den hjælpsomhed, vi mødte.

Lone og jeg skiftedes til at være hos Gudrun hele tiden, vi havde jo ikke den store erfaring, men det var det, der gav mening for os.

Da vi havde været der nogle dage, talte vi om, hvor fantastisk det var for os at være der - både for os og i høj grad for Gudrun. Den sparring og de samtaler vi havde med personalet, ville vi

nødig have været foruden. Det hjalp os til at være i den svære situation og forstå og acceptere tingene.

Hvis vi gik rundt og var lidt trist tilmode, var der altid en fra personalet klar med en opmuntring, et klap på skulderen og en kop kaffe. Det havde de altid tid til.

Gudrun var utrolig glad for at være der, selv om hun havde en svær tid med sin kræft. Hun fik 15 dage på Anker Fjord. De første 11 dage var hun med til alle måltider og med til formiddags sang i caféen. Hun elskede kaffen, som smagte extra godt af "kruset", det var noget særligt for hende. Snakken med de andre patienter og personalet var noget særligt for hende.

De sidste 4 dage blev desværre ikke så gode for Gudrun. Hun fik delirium, men det, klarede personalet også flot.

Da de sidste timer nærmede sig, blev Lone ringet op ude i autocamperen, de syntes hun skulle komme ind, fordi der var ændringer i hendes tilstand. Lone ringede straks mig, da jeg var hjemme, og jeg kom med det samme. Der blev også ringet til vores store datter Lissi og hendes familie. Lones familie blev der også ringet efter, så vi kunne være samlet i den aller sidste tid. Vi stod sammen omkring sengen, da Gudrun åndede ud kl. 13:30.

Næste dag kl. 9 skulle Gudrun synges ud fra Anker Fjord. Alt var gjort klar, da vi kom hele familien. Der var stillet et klaver op på

stuen til os, fordi vi igen havde spurgt, om det kunne lade sig gøre. Min svigersøn Ole ville spille til, da vi skulle synge. Det var så smukt, og lige som vi og Gudrun havde drømt om.

Da vi skulle have kisten ud og kørte hen ad gangen, spillede lederen på det store flygel for os. Personalet stod skulder ved skulder for at vise Gudrun og os deres respekt. Det var en stor og varm oplevelse, og jeg måtte fælde en tåre.

Vi er taknemlige for, at Gudrun kom på Anker Fjord tids nok til at få noget ud af sit ophold der. Det gjorde, at vi fik en rørende og varm tid sammen den sidste tid.

Gudruns tid på Anker Fjord var en uvurderlig tid, som beroligede os alle, da det jo er en stor ting at vide, at man står over for at midste den bedste man har kær. En oplevelse, vi tager med os videre i vores liv.

En kæmpe tak, fra hele Gudruns familie, til jer alle på Anker Fjord Hospice.

Kærlig Hilsen

Lone Bergholdt Hald og Jørgen Bergholdt